

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság

a Hanák András Ügyvédi Iroda (Budapest) által képviselt
Magyar Lapterjesztő Zrt. (Budapest) **elsőrendű** és
Lagardère Services S.A. (Párizs) **másodrendű,**
a Kálmán-Szilasi-Sárközy és Társai Ügyvédi Iroda (Budapest) által képviselt
Axel-Springer Budapest Kiadói Kft. (Budapest) **harmadrendű,**
a Réti-Antall-Madl Ügyvédi Iroda (Budapest) által képviselt
Ringier Kiadó Kft. (Budapest) **negyedrendű ,**
az Oppenheim Ügyvédi Iroda (Budapest) által képviselt
Sanoma Budapest Kiadói Zrt. (Budapest) **ötödrendű felpereseknek**

a **Gazdasági Versenyhivatal** (Budapest) **alperes** ellen

verseny ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A bíróság az alperes 2010. február 10. napján hozott VJ-195/2007/129. számú határozatának bírság fizetésre kötelező rendelkezését akként változtatja meg, hogy az elsőrendű felperest 40.000.000 (negyvenmillió) forint, a harmadrendű felperest 8.000.000 (nyolcmillió) forint, a negyedrendű felperest 20.000.000 (húszmillió) forint, az ötödrendű felperest 12.000.000 (tizenkétfélmillió) forint bírság megfizetésére kötelezi.

Ezt meghaladóan a kereseteket elutasítja.

Kötelezi az első- negyed-, és ötödrendű felpereseket, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessenek meg fejenként 720.000 (hétszázhuszezer) forint le nem rótt kereseti részilletéket, a fennmaradó fejenként 180.000 (száznyolcvanezer) forint kereseti részilletéket az állam viseli.

Kötelezi a másodrendű felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg 16.000 (tizenhatezer) forint le nem rótt kereseti részilletéket, a fennmaradó 4.000 (négyezer) forint kereseti részilletéket az állam viseli.

Kötelezi a harmadrendű felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg 480.000 (négyszáznyolcvanezer) forint le nem rótt kereseti részilletéket, a fennmaradó 120.000 (százhuszezer) forint kereseti részilletéket az állam viseli.

Kötelezi a bíróság a felpereseket, hogy tizenöt napon belül fizessenek meg az alperesnek fejenként 30.000 (harmincezer) forint összesen 150.000 (százötvenezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt napon belül a Fővárosi Ítéletáblához címzett, a Fővárosi Bíróságon hat példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

INDOKOLÁS

Az I.r. felperes a Magyar Posta árus lapterjesztő társaságainak privatizációjához kapcsolódóan jött létre 1998-ban, a II.r. felperes irányításszerzését az alperes a Vj-60/1998. számú versenyfelügyeleti eljárásban 1998. június 23-án hagyta jóvá. A II.r. felperes 80,01% részesedése mellett a KVK Kiadói Vagyonkezelő Kft. (KVK) 15% a III.r. felperes 0,998%, IV.r. felperes 0,5999%, V.r. felperes 1,996% részesedéssel rendelkezett az I.r. Felperesben, 1% alatti közvetlen részesedéssel rendelkeztek további, a perben részt nem vett kiadók is.

Az I.r. felperes fő tevékenységi köre a nagykereskedelmi árus lapterjesztés és kiskereskedelmi lapárusítás, 2007. évi nettó árbevétele 92 milliárd forint volt.

A II.r. felperes a Lagardère SCA kizárólagos tulajdonában van, mely a világ egyik vezető médiacsoportja. A II.r. felperes a csoport lapterjesztői tevékenységéért felel, a csoport más tagja lapkiadással is foglalkozik, melyek közül Magyarországon az Elle, Elle Dekor, Marie Claire magazin jelenik meg. A II.r. felperes 2007. évi magyarországi nettó árbevétele 2,08 milliárd forint volt.

A KVK-t 1998-ban 18 kisebb kiadó alapította annak érdekében, hogy a társaság részt vegyen a Magyar Posta hírlapterjesztési részvénytársaságainak megvásárlásában és működtetésében. A KVK-nak tagja a IV.r. és V.r. felperes is. A KVK, illetve az abban részes kiadók a I.r. felperesben meglévő 15%-os részesedés alapján az I.r. felperes nyereségéből osztalékra jogosultak. A III.r. felperes fő profilját nagy példányszámú magazinok, műsor- és rejtvényújságok kiadása adja. A megyei napilapok és a nem napi megyei kiadványok előfizetéses terjesztését 1994 óta saját hálózattal oldja meg kilenc megyében az a vállalkozás csoport, melyhez a III.r. felperes tartozik. A III.r. felperes 2007. évi nettó árbevétele 9,798 milliárd forint volt.

A IV.r. felperes egy svájci vállalkozáscsoport tagja, fő tevékenysége lapkiadás. IV.r. felperes további vállalkozásokkal közösen irányítja azt a társaságot, mely az országos előfizetéses lapterjesztési tevékenységet végző, 2006-ban alapított MédiaLog részvényeinek 100 százaléka felett rendelkezik. A IV.r. felperes 2007. évi nettó árbevétele 13,143 milliárd forint volt.

Az V.r. felperes leányvállalataival együtt több jelentős példányszámú magazint jelentet meg Magyarországon, tulajdonosa a MédiaLog -nak is. 2007. évi nettó árbevétele 21,987 milliárd forint volt.

Az I.r. felperes privatizációjához kapcsolódóan 1998. április 1-jén az I.r. felperes, a II.r. felperes és a KVK más alapító részvényesekkel együtt Részvényesi Megállapodást (a továbbiakban mint okirat: Megállapodás) kötött. Nem lehetett pályázó a privatizáció során az a cég vagy konzorcium, melyben

egy kiadó 15%-nál rendű magasabb tulajdonosi részesedéssel bírt, ugyanakkor a kiíró előnyben részesítette az egyes kiadók, illetve kiadói csoport részvételével létrejött ajánlattevők közül a lehető legtöbb kiadót tömörítő ajánlattevőt.

1999. április 6-án az I.r., II.r., III.r., IV.r. felperesek, az V.r. felperes jogelődje, a KVK, és még három vállalkozás az I.r. felperesben történő részesedés megszerzéséről szóló megállapodást írtak alá. A III.r. felperes, a IV.r. felperes az V.r. felperes jogelődje, és további három kiadó 1999 áprilisában megalakították a News-Co Vagyonkezelő Kft.-t (News-Co), mely tulajdonosi részesedést szerzett a I.r. felperesben az 1999. április 6-i megállapodás alapján. A részesedés megszerzéséről szóló megállapodásban a felek nyilatkozatot tettek, mely szerint elismerték, hogy kézhez kapták és megismerték a Megállapodást, azt újratárgyalták és közös megállapodással módosították. A kiadók kötelezettséget vállaltak arra, hogy a részesedés megszerzéséről szóló megállapodás aláírását követően azonnal oly módon járnak el üzleti tevékenységük során, hogy a módosított Megállapodást teljes mértékben és maradéktalanul betartják, mintha a kiadók a Megállapodást aláíró felek lennének.

2003. márciusban a NewsCo megszűnt, és a tulajdonosai közvetlenül váltak az I.r. felperes részvényeseivé. Ehhez a változáshoz kapcsolódóan a kiadók kezdeményezték a Megállapodás módosítását. 2003. április 17-én az I.r. felperes közgyűlése elfogadta a Megállapodás módosítását, melynek 2003. február 3-i állapot szerinti egységes szerkezetű változatát a felperesek, a KVK, és még három perben részt nem vett kiadó írt alá.

A Megállapodás 1998. április 1. és 2008. július 17. között érvényes 4.2.3. pontja szerint a II.r. felperes „beleegyezik abba, hogy a jelen Megállapodás tartama alatt nem fog lapkiadói tevékenységet folytatni Magyarországon.”

A Megállapodás 1998. április 1. és 2008. július 17. között érvényes versenyszabályokkal foglalkozó

6.1. pontja szerint „az A Részvények és a B Elsőbbségi Részvény megszerzése ellenértékének részeként a Részvényesek kötelezettséget vállaltak arra, hogy nem fognak semmilyen olyan tevékenységet folytatni, ami a ...[I.r. felperes]... tevékenységével - lapok egyes példányai nagykereskedelmi vagy kiskereskedelmi értékesítésének tekintetében - közvetlenül vagy közvetve versenyez, továbbá semmilyen olyan tevékenységet sem végeznek, ami a ...[I.r. felperes]... tevékenységével közvetlenül versenyez”.

A Megállapodás 1998. április 1. és 2008. július 17. között érvényes versenyszabályokkal foglalkozó

6.2. pontja szerint „A Részvényesek (i) kötelesek biztosítani, hogy sem az általuk közvetve vagy közvetlenül irányított Kapcsolt Társaságok; és (ii) kötelesek elkövetni minden tőlük elvárható erőfeszítést annak érdekében, hogy sem a Részvényes tagjai, sem pedig a Részvényes Kapcsolt Társaságai (ide nem értve a fenti (i) alpontban foglalt társaságokat) nem fognak semmilyen olyan tevékenységet folytatni, ami a ...[I.r. felperes]... tevékenységével - lapok egyes példányai nagykereskedelmi vagy kiskereskedelmi értékesítésének tekintetében - közvetlenül vagy közvetve versenyez, továbbá semmilyen olyan tevékenységet, ami a ...[I.r. felperes]... tevékenységével közvetlenül versenyez. A fentiekben rögzített kötelezettségek nem vonatkoznak a Részvényesekre, illetve Kapcsolat Társaságaikra olyan mértékben, miként azok a jelen megállapodás aláírásakor létező megállapodások alapján meglévő társaságok részére adnak el lapokat.

A Megállapodás 1998. április 1. és 2008. július 17. között érvényes versenyszabályokkal foglalkozó

6.3. pontja szerint „ha a 6.1 vagy 6.2. pont megszegésre kerül, a KVK-t az Alapító Okirat 4.6.2. pontja értelmében megillető elsőbbségi jogok megszűnnek, a KVK pedig ezt követően a jelen Megállapodás 2.6. pontja szerint köteles „igen” -nel szavazni az 1 (azaz: egy) db B Elsőbbségi Részvény 1 (azaz: egy) db A részvényre történő alakítása tárgyában.”

A Megállapodás 1998. április 1. és 2008. július 17. között érvényes versenyszabályokkal foglalkozó

6.4. pontja szerint „a 6.1 és 6.2. pontban foglalt tilalmakra vonatkozó bizonyos kivételeket a jelen Megállapodás 4. sz. Melléklete tartalmazza”

A Megállapodás 1998. április 1. és 2008. július 17. között érvényes „A verseny korlátozására vonatkozó kivételek” címet viselő 4. sz. melléklete megállapítja, hogy a következő tevékenységek kivételt képeznek a 6. pontban a versenykorlátozásra vonatkozóan előírtak alól:

(1) A regionális napilapok kiadói jogosultak a saját lapjaikat a régió által lefedett piacon terjeszteni (más lapokat viszont nem terjeszhetnek).

(2) A kiadók a saját maguk által kiadott lapjaikat a saját üzleti helyiségekben értékesíthetik.

(3) Általános elvként kötik ki a felek, hogy a vasárnapi és délutáni lapok, a különleges terjesztést igénylő lapok és termékek terjesztése a ...[I.r. felperes]... által végzendő el (azzal, hogy ha az ilyen lapok/kiadványok terjesztése egyedi szervezet külön költségekkel történő felállítását kívánja meg, az itt említett terjesztések közvetlen költségeit a kiadók felé számlázni kell). Mindazonáltal, a lapkiadók a saját vasárnapi és délutáni lapjaik, valamint a különleges terjesztésű lapjaik és termékeik terjesztését maguk is vállalhatják. Ha a ...[I.r. felperesnek]... nincs olyan rendszere, ami a vasárnapi és délutáni terjesztések végzésre alkalmas (egyben feltéve, hogy az Igazgatóság ehhez hozzájárul), a lapkiadók más lapkiadók vasárnapi és délutáni újságjait is terjeszthetik.”

Az I.r. felperes részvényesei a Megállapodásban 2008. július 17-i hatállyal törölték a 4.2.3. pontot, a 6. szakaszt, valamint a 4. számú mellékletet.

2002. májusban, és 2004 végén az I.r. felperes és a kiadók közötti tarifátárgyalások során a lapkiadók tudatták a II.r. felperessel, hogy amennyiben nem születik megfelelő megállapodás, akkor a kiadók készek kilépni az I.r. felperesből, felmondják a szindikátusi szerződést, beleértve elsősorban a versenytilalomra vonatkozó bekezdést, és eldöntik, hogyan vesznek részt a magyarországi lapterjesztésben. A kiadók 1998-ban komolyan számoltak azzal, hogy a KKK-n keresztül a magyar terjesztői piac egyre nagyobb részét lehet megszerezni.

A lapterjesztési piacon az egyes lapkiadók, mint megrendelők vannak jelen, 1998-ban Magyarországon 450-500 lapkiadó kb. 800-850 napilapot, heti-, kétheti- és havilapot, gazdasági folyóiratot adott ki. A II.r. felperes a magyar piacon közvetlenül nem jelent meg kiadóként.

A lapterjesztési piac árus szegmensének nagykereskedelmi részén (lapoknak a nyomdától a kiskereskedelmi értékesítők felé való továbbításában) 1998. óta vesz részt az I.r. felperes. A regionális kiadók is végeznek nagykereskedelmi terjesztői tevékenységet, azonban ez elsősorban saját lapjaikkal kapcsolatos.

Az I.r. felperes piaci részesedése 1998-99-ben folyamatosan meghaladta a 75-80 százalékot, és saját hálózatán keresztül jelen volt 1998-1999 években is a kiskereskedelmi árus lapértékesítési piacon. Az I.r. felperes saját hálózatán keresztül 1999 óta is folyamatosan jelen van kb. 30%-ban kiskereskedelmi árus lapértékesítési piacon is.

1995.-1999 között az árus lapterjesztő piacon jelen volt a Kiadói Lapterjesztő és Kereskedelmi Kft. (KKK), melyet kiadók - közöttük III.r. felperes és a IV.r. felperes - alapítottak.

A KKK alapítói által kiadott lapok mellett más kiadók kiadványainak terjesztését is vállalta, piaci részesedése működése alatt 15-20% körüli volt a nagykereskedelmi piacon. A KKK 1999-ben úgy döntött, hogy végszámolással megszűnik és terjesztési szerződéseit az I.r. felperesre engedményezte.

A KLK piacról történt kilépése után az I.r. felperes piaci részesedése tartósan 95% körülire, vagy azt meghaladóra becsülhető, jelenleg az I.r. felperesen kívül alternatív nagykereskedő terjesztők (együttes piaci részesedésük kb. 5%) is juttatnak el lapokat a kiskereskedőkhöz. A Megállapodást közvetlenül aláíró kiadók, illetve a KVK által összefogott kiadókhoz köthető árus terjesztési forgalom 2001-2007. között az I.r. felperes a bruttó forgalom alapján számított összes árus terjesztési forgalmának 49-57%-át, darabszám alapján számított összes árus terjesztési forgalmának 60-71 %-át tette ki.

Az előfizetési hírlapterjesztést 1998 után is sokáig túlnyomó részben a Magyar Posta végezte. A megyei lapok kiadói maguk végzik az előfizetési terjesztést. A MédiaLog előfizetési hírlapterjesztés piacán való részesedése 2007-ben jelentős volt.

Az alperes 2007. november 23-án versenyfelügyeleti eljárást indított a felperesek, valamint további - alább felsorolt, perben részt nem vett - lapkiadó vállalkozások ellen az I.r. felperes, valamint az abban részvényes vállalkozások által aláírt Megállapodás 4.2.3. és 6. pontjaiban, illetve 4. számú mellékletében foglaltak vizsgálatára tárgyában.

Alperes 2010. február 10. napján hozott VJ-195/2007/129. számú határozatában megállapította, hogy az I.r., II.r., IV.r., V.r. felperesek, továbbá a perben részt nem vett KVK, Népszabadság Kiadó és Nyomdaipari Zrt. 1998. április 1. és 2008. július 17. között, a III.r. felperes és a HVG kiadó Zrt. 1999. április 6. és 2008. július 17. között, az Adoc-Semic Kiadó és Nyomdaipari Kft. 1999. április 6. és 2007. augusztus 15. között, míg az Adoc-Interprint Kft. 2007. augusztus 15. és 2008. július 17. között versenykorlátozó magatartást tanúsítottak. Kötelezte az I.r. felperest 50 000 000 forint, a III.r. felperest 10.000.000 forint, a IV.r. felperest 25.000.000 forint, az V.r. felperest pedig 15.000.000 forint bírság megfizetésére.

Indokolásában az 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 11.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés d.) pont, 13.§, 14.§ (1) bekezdés, 16-17.§, 30.§ (5) bekezdés, 78.§ (1), (3) bekezdés, az 53/1997. (III.26.) Korm.r. 55/2002 (III.26.) Korm.r. Egyes rendelkezéseire, valamint az EuMSz. 101. cikk és 1/2003/EK rendelet egyes cikkeire hivatkozott. Érintett piacként az 1998. április 1. és 2008. július 17. között a nyomtatott lapok árus nagykereskedelmi (lapterjesztési) piacát, valamint a nyomtatott lapok kiadási piacát azonosította Magyarország területén, annak előre bocsátásával, hogy a Tpvt. 13. § (2) bekezdésének a) vagy b) pontja szerinti versenykorlátozó megállapodás esetén sem a piaci részesedés meghatározásának, sem magának az érintett piacnak a meghatározása nem szükséges. Utalt arra, hogy a lapterjesztési tevékenység magán viseli a hálózatos iparágak jellegzetességeit, ugyanakkor nem tekintette automatikusan igazoltnak azt, hogy a lapterjesztési piac természetes monopóliumként üzemelne. Megállapította, hogy a magyarországi lapkiadási piacra való belépést segíti, ha adott vállalkozás más földrajzi piacon már jelen van valamely kiadványával, vagy rendelkezik ilyen kiadvány kiadási jogaival.

Megállapította, hogy az ügyben a tagállamok közötti kereskedelem érzékelhető érintettsége megalapozott.

A versenykorlátozás meghatározása során a megállapodást a Megállapodással és annak módosításával mint okiratokkal látta igazoltnak. A megállapodás tartalmát tekintve rögzítette, hogy a Megállapodás 4.2.3. és 6. pontjai együttesen hoztak létre olyan szerkezetet, amely egyfajta piacfelosztásként beleütközik a Tpvt. és az EU MSz. Rendelkezéseibe; a közigazgatási határozat rendelkező részében felsorolt vállalkozások az ott megjelölt időszakban azt vállalták, hogy nem lépnek be a magyarországi nyomtatott lapok árus terjesztésének nagykereskedelmi (többek között a kiadók és a kiskereskedelmi értékesítési helyek között kiszállítást biztosító szolgáltatás) és kiskereskedelmi árus lapértékesítés piacára, nem lesznek az érintett I.r. felperes versenytársai, illetve

nem terjeszkednek tovább, mellyel a Megállapodás 6. pontja az I.r. felperesben részvényes kiadók -és rajtuk keresztül teljes vállalkozás-csoportjuk - elé állít korlátot a lapterjesztési piacra való belépést illetően.

A határozat 124. pontjában rögzítette, hogy a Megállapodás 4.2.3. pontja formailag a II. r. felperes kötelezettségvállalását tartalmazza és nem a Lagardère-csoport egészének, vagy a Lagardère-csoport II.r. felperesen kívüli tagjainak az elköteleződését, azonban tartalmilag mégis azt jelenti, hogy a Lagardère-csoport érdemben nem fog az érintett kiadók piacára belépve velük szemben versenynyomást gyakorolni, ellenkező tartalmú értelmezése mellett a kérdéses bekezdéseknek nem lenne valós tartalma, melyet az V.r. felperes eljárás során tett azon nyilatkozata is alátámaszt, mely szerint a II.r. felperes jogelődje, mint az I.r. felperes irányító részvényese nem fogja közvetlenül a kiadókkal szembeni versengésre felhasználni azokat a lapterjesztésből származó információkat, amelyről az I.r. felperesben fennálló önálló irányítása folytán értesül, a kikötés az I.r. felperes igazgatóságának működéséhez szükséges minimális bizalom kialakítását célozta.

Megállapította, hogy a II. r. felperes, valamint az érintett kiadók versenykorlátozó célzatú versenytilalmi kikötéseket tettek, melyet a megállapodás tartalma mellett igazol az is, hogy (1) a Megállapodás 6. pontja a címe szerint a versenyszabályokkal foglalkozik, (2) a Megállapodás versenyszabályokkal foglalkozó rendelkezéseihez kapcsolódó 4. számú mellékletének a címe „A verseny korlátozására vonatkozó kivételek”, (3) a kiadók a megállapodásban vállalták, hogy nem fognak semmilyen olyan tevékenységet folytatni, ami az I.r. felperes tevékenységével - közvetlenül vagy közvetve versenyez, és nem végeznek semmilyen olyan tevékenységet, ami az I.r. felperes tevékenységével közvetlenül versenyez. A versenykorlátozó célzatú versenytilalmi kikötést támasztja alá továbbá, hogy (4) a Megállapodás 4.2.3. pontja szerint az I.r. felperes nem fog kiadói tevékenységet folytatni. Nem vitatta, hogy a lapterjesztési és lapkiadási piacok egymással vertikális viszonyban lévő piacok, azonban a versenykorlátozás a vertikum menti elmozdulás ellen irányult azzal, hogy az I.r. felperes nem válik lapkiadóvá, a lapkiadó(k) a fennálló viszonyokon túlmenően pedig nem válnak lapterjesztővé; a piacokat a szereplők felosztották egymás között, ami így az kizárólagos értékesítési csatornákat is kijelölt, a kiadóknak az I.r. felperes hálózatának igénybevételét eredményező megállapodása pedig kizárólagosságot is kölcsönzött a megállapodásnak. E körben megállapította, hogy a lapkiadók oldaláról a lapterjesztési piacon való megjelenés egyfajta természetes terjeszkedési, bővülési iránynak minősülhet, mely a KLK és az előfizetési lapterjesztés piacán a MédiaLog által realizálódott is, a horizontális jellegű megállapodás másik része pedig az, hogy a Lagardère-csoport a lapkiadási piacra potenciálisan belépő szereplőnek minősül, mely piacra lépés esetén mérete és piaci ismeretei miatt képes lehet érdemi versenynyomás kifejtésére.

Megállapította, hogy a megállapodásnak 1998-1999-ben versenykorlátozó hatása is volt, mert (1) a magyar árus lapterjesztési piacon 1995-1999 között jelen volt a KLK lapterjesztő, (2) az I.r. felperes maga sem zárta ki annak a lehetőségét, hogy az egyes kiadók az árus terjesztési piacra belépjenek, (3) a Megállapodás 6. része és 4. melléklete is elismeri, hogy a kiadók képesek (lehetnek) bizonyos módokon saját terjesztésre, ezek a rendelkezések éppen ennek a lehető legszűkebb keretek között tartását célozzák, (4) a IV.r. és V.r. felperesek az előfizetési lapterjesztés piacán beléptek a piacra a MédiaLog megalakításával, (5) a tarifátárgyalások során is a kérdés - fenyegetés formájában -felmerült.

Megállapította, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem igazolható, hogy az 1999-et követő időszakban a versenytilalmi rendelkezések valóban kifejtettek versenykorlátozó hatást, de az, hogy KLK kiszorult a piacról, illetve az, hogy más eljárásból ismert módon a Magyar Posta 2001-2007. között a lapterjesztői piacra való belépéssel folyamatosan számolt, megerősítik a

megállapodás versenykorlátozó célzatának, a potenciális versenytársak közötti piacfelosztás létét.

A Mentesülés vizsgálata során egyrészt megállapította, hogy a vizsgált megállapodás ránézésre vertikális jelleget ölt, de az adott rendelkezések nyilvánvaló horizontális piacfelosztásra irányuló célzattal születtek. Ennek ellenére is megállapította, hogy 2005. július 13-ig a felek a mentesítést nem kérték, de azt követően sem álltak fenn a mentesség feltételei, és ugyanilyen következtetést vont le az Európai Bizottság 2005. március 5-i Közleménye (KSZK Közlemény) 7.,12., 13.,17.,18.,22-23.,36., 40 pontjainak figyelembevételével is (határozat 154-165. pont), az alapvetően horizontális korlátozások még elvileg sem voltak mentesíthetők, a versenytilalmi kikötések időtartamuk és tartalmuk alapján nem voltak se szükségesek, se indokoltak, a fogyasztók számára előnyt nem hoztak.

A bíróság mértékének megállapítása körében a Tpv. 78.§-ra utalva abból indult ki, hogy a jogsértés piacfelosztó jellegénél fogva formailag a legsúlyosabb versenykorlátozó megállapodások közé tartozik, a felróhatóság kapcsán korábban hozott döntésének indokait idézte. Enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a jogsértés hatása csak korlátozott mértékben vált igazolttá (172. pont), az eljárás alá vontak a Megállapodás versenykorlátozónak minősülő rendelkezéseit még a versenyfelügyeleti eljárás lezárulása előtt ha nem is „önkéntesség” jegyében, de segítő, együttműködő magatartásként megváltoztatták (173. pont), a privatizációs folyamat során a kiadói részvétellel és egyfajta „kívánatos piaci struktúrával” kapcsolatban megfogalmazódtak közhatalmi igények is (174. pont). Jelentős enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy az adott megállapodás már korábbi verseny felügyeleti eljárás során alperes tudomására jutott, és évekkal később indított csak ezzel kapcsolatban eljárást (175. pont).

Vállalkozás csoport esetében nem tartotta szükségesnek több vállalkozással szemben is kiszabni a bírságot, csak a jogsértésben elsősorban érintett vállalkozással szemben; így járt el az I. és II. rendű felperesek vonatkozásában annak megjegyzésével, hogy a Lagardère-csoport az adott megállapodás kialakításában különösen jelentős szerepet vállalt, és a teljes piacot lezárta (176. pont). A lapkiadók esetében különbséget tett a megállapodás eredeti résztvevői és a később csatlakozók között, figyelembe véve a szereplők piaci súlyát is; e körben tartotta szükségesnek kiszabni az IV r. és V.r. felperesekkel szemben a bírságot, tükrözve abban a IV.r és V.r. felperesek I.r. felperesen belüli súlyát, és a lapkiadási piaci jelentőségüket is. A III.r. felperessel szembeni bírságkiszabás során figyelemmel volt arra, hogy III.r. felperes nem volt részese az eredeti megállapodásnak, ugyanakkor értékelte, hogy a lapkiadási piacon a III.r. felperes korábban és jelenleg is jelentős súlyt képvisel. A megállapodáshoz szintén később csatlakozott, de nem jelentős piaci erővel rendelkező eljárás alá vontakkal szemben a bírságkiszabást nem tartotta indokoltnak (177. pont).

Az I. és II.r. felperesek kereseti kérelmükben elsődlegesen jogszabálysértés hiányában az eljárás megszüntetését, és az I.r. felperesre kirótt bírság hatályon kívül helyezését, másodlagosan a bírság jelentős csökkentését kérték.

Álláspontjuk szerint a megállapodás egyértelműen vertikális korlátozás volt, azonban a mentesítésre vonatkozó elemzést alperes nem végezte el, megjegyezte ugyanakkor, hogy az elemzés jellembeli elvégzése aligha elvégezhető. Előadták, hogy a megállapodás az összefonódáshoz járulékosan kapcsolódott, az szükséges és arányos volt, a KSZK közlemény pedig csak 2005. március 5-ét követően alkalmazandó, a Bizottság ezt megelőző gyakorlata megengedőbb volt. Kiemelték, hogy a kifogásolt klauzulákat a releváns időpontokban hatályos jogszabályok alapján kell megítélni, az időtartam relatív meghatározatlansága ahhoz köthető, hogy a KVK tagok számára a kilépés lehetősége egyszerű volt, ahhoz nem fűződtek komoly visszatartó jogkövetkezmények. Utóbbi körben utaltak arra, hogy a KVK üzletrészek értékesíthetősége fennállt, arra megfelelő kereslet

mutatkozott. Észrevételezték, hogy a kilépés feltételeiben megnyilvánuló funkcionális hatást alperes nem értékelte, alperes 1999 óta tudott a Megállapodásról, a 8 évvel később indított vizsgálat a méltányos eljárás elvét, az Európai Emberi Jogi Egyezmény 6. cikkelyében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértése. Álláspontjuk szerint az állami elvárásoknak, előírásoknak az alperes által figyelembe vettél nagyobb volt a nyomatéka, és a megállapodásnak tényleges hatása legfeljebb az aláírást követő egy- másfél évben lehetett, azonban a hatás utóbb már nem rekonstruálható.

Hangsúlyozták, hogy a II.r. felperes a jogsértést nem, csak a járulékos korlátozások velejárájaként értelmezhető versenykorlátozó hatást ismerte el. Vitatták, hogy az alperes a Megállapodás 4.2.3. pontját a Lagardère vállalatcsoport egészére megalapozottan vonatkoztatta, mert az kizárólag a II.r. felperesre vonatkozott, a határozat 124. pontja szerinti szélesebb körű versenykorlátozó hatás ezért nem állt fenn. Vitatták, hogy az Elle lapok és a Marie Claire license- megállapodás keretében történt magyarországi kiadás a Megállapodás hatálya alá tartozott volna. Vitatták a versenynyomás lehetőségére vonatkozó alperesi megállapítást, mert a vertikális lánc fokozatai között állandó verseny fenyegetettség nincsen, a piacmeghatározás emiatt nem lett volna mellőzhető.

A másodlagos kereset vonatkozásában előadták, hogy az I.r. felperes a megállapodásnak passzív résztvevője volt, mely legfeljebb egy szimbolikus, egymillió forint összegű bírság kiszabását indokolhatja.

A III.r. felperes keresetében elsődlegesen az alperes határozatának megváltoztatásával jogsértés hiányának megállapítását, másodlagosan a bírság kiszabásra vonatkozó rendelkezés hatályon kívül helyezését, harmadlagosan a bírság csökkentését, a bírság (rész) visszatérítése mellett a törvényes kamat megítélését kérte, perköltséget igényelt. Előadta, hogy alperes a VJ-67/1999. számú eljárásban már tudott a Megállapodásról, azonban - figyelembe véve, hogy sem a 60/1998., sem a 67/1999. számú határozatait nem egészítette ki, azokban jogsértést nem állapított meg - úgy találta, hogy a Megállapodás a Tpv. rendelkezéseit nem sérti; e körülményre, valamint arra hivatkozva, hogy az I.r. felperesben tulajdonrészt csak 2003-ban szerzett abban a tudatban, hogy az alperes korábban a Megállapodást nem kifogásolta, álláspontja szerint jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogok védelme alatt áll, nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely lehetővé tenné a szankcionálást. Vitatta, hogy a Megállapodás 4.2.3. pontja a Lagardère-csoport egészére vonatkozott volna, e körben a Megállapodás nyelvtani értelmezésére és a nyilatkozati elv elsőbbségére hivatkozott. Álláspontja szerint az, hogy a Lagardère-csoport az Elle lapcsaláddal megjelent a magyar lapkiadás piacán, az alperes álláspontjával ellentétes következtetés levonására alkalmas. Kifejtette, hogy a 4.2.3. pontban foglalt korlátozás az I.r. felperes feletti irányításszerzéshez kapcsolódó, kizárólag a II.r. felperesre vonatkozó indokolt, szükséges és arányos korlátozás volt; amennyiben a Lagardère-csoport számottevő lapkiadási tevékenységet folytatott volna, a kiadók az egyenlő elbánást igényeltek volna, egyebekben a csoport jogosulatlan versenyelőnyt jelentő üzleti titkokhoz is hozzájuthatott volna. Vitatta a III.r. felperes, hogy a privatizációs koncepció csak ösztönzés lett volna, álláspontja szerint a kiadók közötti versenysemlegességet maguk a kiadók megteremteni nem tudják, amit a KLK kudarca is alátámasztott.

A Megállapodás 6. pontja és 4.számú melléklete tekintetében kiemelte, hogy az I. és II.r. felperesek egymásnak nem potenciális versenytársai, és közöttük horizontális megállapodás sem jött létre, mindezek ellenkezőjét az alperes nem bizonyította, a Megállapodás ezen részei kizárólag az I.r. felperes feletti irányításszerzést megvalósító összefonódáshoz kapcsolódó járulékos versenykorlátozásként értelmezhető. Előadta e körben, hogy az I. és II.r. felperesek versenytársi minőségét egymás vonatkozásában a KLK működése is kizárta, a lapterjesztés piaca egyszereplős, meg nem támadható, az egyetlen érdemi versenytárs nem bizonyult életképesnek. Álláspontja

szerint ez igaz az előfizetéses lapterjesztés piacára is, a Média log tevékenysége is veszteséges. Észrevételezte, hogy az árus és az előfizetéses lapterjesztési piac vonatkozásában korábban alperes a két érintett piac helyettesíthetőségét kizárta.

Kiemelte, hogy a Megállapodás 6. pont és 4. számú melléklet alkalmassága a versenykorlátozásra legkésőbb 1999. - 2000 években megszűnt, szankcionálhatósága a Tptv. 67.§ (4) bekezdése alapján 2003. december 31-én elévült.

Előadta, hogy 2008. július 17-én felperes az inkriminált pontok megszüntetéséhez feltétel nélkül azonnal hozzájárult, ugyanakkor a Megállapodás releváns részeit az érintettek nem alkalmazták, és nem szankcionálták, a jogsértés megállapításához szükséges tényleges versenykorlátozásra való alkalmasság nem volt bizonyítható, mindazonáltal a megállapodás az egyedi mentesülés feltételeinek is megfeleltethető lett volna 2005. július 18-a előtt.

A másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában kiemelte, hogy felperes a megállapodás 1998. évi feltételeinek tárgyalásában nem vett részt, nem tudott arról, hogy a 60/1998. számú eljárásban a Megállapodás nem került beadásra alpereshez, III.r. felperes az I.r. felperes egy százalékot el nem érő részében tulajdonos, kizárólag a közgyűlésen vesz részt; elfogadta, hogy a megállapodás az 1997-es állami privatizációs koncepció része. Hivatkozott a versenykorlátozó hatás hiányára, arra, hogy magára nézve a Megállapodás alperes által vizsgálat részeit irányadónak nem tekintette, a Megállapodás hatályon kívül helyezéséhez feltétel nélkül hozzájárult, jóhiszemű és együttműködő volt, korábban versenyfelügyeleti eljárás nem folyt vele szemben. Álláspontja szerint a bírság mellőzését, illetve összegének jelentős csökkentését indokolja e szempontok többi bírságolt felperesnél értékelt szempontokkal való összehasonlítása, valamint az, hogy a VII.r. eljárás alá vontat az alperes indokolás nélkül nem bírságolta. Álláspontja szerint a felek piaci részesedésének relevanciája nincsen.

A IV.r. felperes kereseti kérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte jogsértés hiányában, másodsorban a határozat megváltoztatását kérte annak megállapításával, hogy 1998. április 1. és 2003. április 1. között a megállapodás megfelelt a kapcsolódó korlátozás kritériumainak, 2003. április 2. és 2008. július 17. között pedig a Tptv. 17.§ és az EuMSZ 101. cikk (3) bekezdésében foglalt feltételeknek, ezért mentesül a versenykorlátozás tilalma alól. Harmadsorban jogsértés megállapítása esetében a határozat megváltoztatásával a bírság kiszabás mellőzését, vagyis a verseny feletti felügyeleti bírság jelentős mérséklését, legfeljebb szimbolikus bírság kiszabását kérte. Perköltséget igényelt. A közigazgatási eljárásban tett nyilatkozatait fenntartva hangsúlyozta, hogy a kiadók a megállapodástól függetlenül, sem önállóan, sem együtt nem tekinthetők az I.r. felperes sem tényleges, sem potenciális versenytársainak, e körben a hálózati hatásokra, illetve a korábbi üzleti kudarcokra, az alternatív lapterjesztői hálózat racionalitásának hiányára hivatkozott. Sérelmezte, hogy alperes az általa is elismert erős hálózati hatásokkal jellemezhető lapterjesztési piacot, a méretgazdaságossági szempontokat, a belépési korlátokat nem vizsgálta. Álláspontja szerint a lapterjesztő és a kiadók közötti versenyt nem a megállapodás akadályozta, ezért az alkalmatlan volt a versenykorlátozásra.

A mentesíthetőség vonatkozásában sérelmezte a hatékonysági előnyök értékelésének elmaradását, annak kiemelésével, hogy a megállapodás az I.r. felperes működéséhez, a kiadókkal történő együttműködéshez kapcsolódott, és szükséges volt, a kettős árrésből származó káros hatások vizsgálatára az alperes nem tért ki, e felperesi észrevételt mellőzte.

Sérelmezte, hogy az enyhítő körülményeket nem megfelelően értékelte a bírságkiszabás során az alperes, e körben álláspontja az volt, hogy a Megállapodás versenykorlátozó hatása 1998-1999-ben sem érvényesülhetett a KLK tevékenységére tekintettel, az ezt meghaladó időszakra pedig alperes is elismerte a versenykorlátozó hatás igazolhatatlanságát, e szempontokat a bírságkiszabásnál nyomatékkal kellett volna enyhítő körülményként értékelni. A pertársakkal egyezően vitatta azt,

hogy a Megállapodás 4.2.3. pontja a Lagardère-csoport egészére kiterjedt, álláspontja szerint az alperes által figyelembe vett versenykorlátozó hatás is szűkebb, mely a bírságkiszabás során enyhítő körülményként értékelendő.

Az V.r. felperes kereseti kérelmében elsődlegesen jogsértés hiányában kérte a határozat megváltoztatásával az eljárás megszüntetését, másodlagosan a határozat megváltoztatásával az V. r. felperessel szemben kiszabott bírság teljes mellőzését vagy csökkentését. Perköltséget igényelt. Előadta, hogy a Megállapodás 4.2.3. pontja a nyelvtani értelmezés alapján is kizárólag a Lagardère HDS nyilatkozataként értelmezhető, a Lagardère-csoport egészére kiterjesztő értelmezés megalapozatlan. Utalt az üzleti életben szokásos un. soft-jogi megoldásokra, álláspontja szerint a 4.2.3. pontból az egyértelmű kötelezettségvállalásra utaló nyelvtani megfogalmazás hiányzik. Kiemelte, hogy az 1997-es privatizációs koncepciónak a lapterjesztés versenysemlegessége fontos része volt, az I.r. felperes optimális működéséhez bizalmat kellett építenie az igazgatóság tagjai között, ugyanakkor szempont volt az is, hogy a lapkiadóknak se kelljen tartaniuk attól, hogy a versenytárs gyorsan és mélységében átláthatja a magyar lapkiadási piacot; a Megállapodás 4.2.3. pontja ezt a bizalmi légkört volt hivatva elősegíteni. Megjegyezte, hogy a Lagardère-csoport versengő termékeinek magyar piaci megjelenését a kikötés nem gátolta. Előadta, hogy az alperes vizsgálta versenykorlátozó hatást nem tárt fel a 4.2.3. vonatkozásában, ilyen hatást a részvényesek sem észleltek.

Kiemelte, hogy a 6. pont és 4. számú melléklet nem tekinthető horizontális megállapodásnak, a 6. pont az I.r. felperes feletti irányításszerzést megvalósító összefonódáshoz kapcsolódott, a lapterjesztői piacra történő belépést voltak hivatva biztosítani. A korlátozás az elérni kívánt célhoz szükséges mértéket nem lépte túl, földrajzi hatóköre Magyarországra korlátozódott. A versenykorlátozásra való alkalmasság bizonyíthatatlanságára hivatkozott a 2001 utáni időszakra nézve, álláspontja szerint alperes nem tisztázta, hogy a lapkiadók a lapterjesztési piacra akár önállóan, akár közösen be tudtak-e volna lépni, valamint azt sem, hogy 2001 után a kiadók miért minősülhetnek az I.r. felperes potenciális versenytársainak, történt-e változás a versenytársi képesség tekintetében. Álláspontja szerint a KLK tevékenységének befejezésével a kiadók lapterjesztővel szembeni potenciális versenytársi minőségének lehetősége is megszűnt, ezért a Tpv. 67.§ (4) bekezdésére figyelemmel a szankcionálhatóság 2003. december 31-én elévült. Álláspontja szerint a Tpv. 78.§-át is megsértette alperes, a bírságcsökkentő szempontokat megalapozatlanul nem tekintette a bírság kiszabás mellőzését megalapozó tényezőknél, visszautalt e körben az előzetes álláspontra tett észrevételire, melyben a jogsértés önkéntes felszámolására, a versenykorlátozó hatás és felróhatóság hiányára, az állami ráhatásra, az alperes ismereteire és fellépésének hiányára, a korábbi marasztalás hiányára, valamint a gazdasági válság hatásaira hivatkozott.

Alperes a keresetek elutasítását, perköltsége megtérítését kérte. Határozatának indokolását fenntartotta. Kiemelte, hogy az egyes felperesi csoportok másik piacra való belépéstől való tartózkodása piacfelosztó horizontális kapcsolatot szabályoz, a piacfelosztó megállapodás objektíve alkalmas a verseny korlátozására, a hatás bekövetkezésének vizsgálata nem szükséges, ugyanakkor fenntartotta határozati álláspontját is az 1998-1999. évi hatás megállapíthatósága tekintetében. Fenntartotta azt is, hogy a megállapodás a Lagardère-csoportra vonatkozott, de a versenykorlátozásnak lehetséges hatása a lapkiadás piacain a felperesek álláspontja mellett is megállapítható, a versenykorlátozó megállapodás megkötését követő piacról való kilépés a visszalépés elvi lehetőségét nem zárja ki. Vitatta az elévülést, mert a lehetséges versenykorlátozó hatás a Megállapodás megszüntetéséig fennállt, a Tpv. 67.§ (4) bekezdés az ügyindításra relatív határidőt nem tartalmaz. A mentesülés (mentesítés) vonatkozásában kiemelte, hogy a Megállapodás

rendekezései nem felelnek meg a kapcsolódó korlátozás feltételeinek, a KSZK közlemény versenytilalom szükségessége tekintetében nem tartalmazott szigorítást a korábbi gyakorlathoz képest, az I.r. felperes nem közös irányítású közös vállalkozás, horizontális piacfelosztó megállapodás esetén a mentesülés elvileg is csak kivételes, a Tptv. 20. § szerinti bizonyítást a felperesek nem teljesítették, a kettős árrés is csak vertikális megállapodásokhoz kötődik, Előadta, hogy a bírságkiszabás során jelentős súlyú enyhítő körülményeket értékelt, a bírság jelképes volt. Vitatta, hogy az I.r. felperes passzív résztvevője volt a megállapodásnak, a IV.r. felperes előadására tekintettel pedig arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bírság mérséklése abban a feltételezett esetben sem indokolt, ha a megállapodás csak a II.r. felperesre vonatkozott volna. A III.r. felperes észrevételeire kiemelte, hogy az I.r. felperes tevékenységében való részvétel hiánya és a korábbi versenyfelügyeleti marasztalások hiánya nem releváns.

A keresetek az alábbiak szerint kisebb részben megalapozottak.

A bíróság az alperes határozatát a Tptv. 83.§ (1) bekezdés és az 1952. évi III. törvény (Pp.) 324.§ (2) bekezdés a.) pont alapján vizsgálta felül a keresetekkel érintett körben.

A Tptv. 11. § (1) bekezdés első mondata értelmében tilos a vállalkozások közötti megállapodás és összehangolt magatartás, valamint a vállalkozások társadalmi szervezetének, köztestületének, az egyesülésnek és más hasonló szervezetnek a döntése (a továbbiakban együtt: megállapodás), amely a gazdasági verseny megakadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza, vagy ilyen hatást fejthet, illetve fejt ki. A (2) bekezdés d.) pontja értelmében ez a tilalom vonatkozik különösen: d) a piac felosztására, az értékesítésből történő kizárásra, az értékesítési lehetőségek közötti választás korlátozására.

Az alperes által feltárt tényállás megalapozottságát és a felperesekkel szemben megállapított jogsértés jogalapját eredendően befolyásolja annak az I-II.r. és V.r. felperesek kereseteiben hangsúlyozottan megjelenített kérdésnek a megválaszolása, hogy az alperes által figyelembe vett tények, okirati bizonyítékok alapján a megállapodás vertikális, avagy horizontális megállapodásnak minősíthető-e. E körben a bíróság -osztva az alperes jogi álláspontját - azt emeli ki, hogy az egymással vitathatatlanul vertikális kereskedelmi kapcsolatban álló vállalkozások is részesei lehetnek horizontális versenykorlátozás szabályai szerint értékelendő megállapodásnak, különös tekintettel arra, hogy a Tptv. kiemelt rendelkezése alapján a gazdasági verseny korlátozását célzó, illetve arra alkalmas megállapodás is fő szabályként jogellenes. Az egymással vertikális viszonyban lévő piacok szereplőinek olyan tartalmú kölcsönös kötelezettségvállalása, amely szerint egymás piacaira nem lépnek be, horizontális versenykorlátozás, mert a megállapodás a részes felek viszonyában kizárja annak lehetőségét, hogy a két piacon a kínálat és kereslet (ezáltal a kínálati és keresleti helyettesíthetőség is) bővíthessen. A vertikális kapcsolatban álló felek között horizontális irányultságú megállapodás akkor nem lehet még alkalmas sem versenykorlátozásra, ha a megállapodás tartalmát jogszabály határozza meg vagy megállapodás tartalma jogszabályból közvetlenül következik, továbbá abban az elméletileg szélsőséges esetben, ha a megállapodás a megállapodással érintett piacokon természetes monopolhelyzetben lévő vállalkozások között jön létre. A perbeli esetben azonban ilyen helyzet nem volt megállapítható; sem az 1997. évi privatizációból, sem a lapkiadás és lapterjesztés piacainak szerkezetéből, korlátozott átjárhatóságából nem következett a perbeli megállapodások I-II.r. felperesek és III.r. felperes által hangsúlyozott szükségessége, arányossága; nem volt e tekintetben jelentősége annak sem, hogy a II.r. felperes nem jogsértést, hanem csak szükséges, járulékos versenykorlátozó hatást ismert el.

A bíróság nem osztotta a IV.r. felperes hálózati hatásokra, méretgazdaságossági szempontokra, belépési korlátokra, korábbi üzleti kudarcokra, alternatív lapterjesztő hálózat racionalitásának hiányára és a kettős árrés problematikájára vonatkozó álláspontját. E körben a bíróság az alperessel egyetértett abban, hogy a IV.r. felperes által kiemelt szempontok - különösen a kettős árrés kérdése -relevánsak lehetnek egy tisztán vertikális tartalmú versenykorlátozás esetén, azonban a perbeli esetben a megállapodás tartalma nem vertikális, hanem horizontális irányultságú volt, függetlenül attól, hogy az I.r. felperessel a II. - V.r. felperesek a megállapodás létrejöttékor versenytársak nem voltak.

A bíróság abban is egyetértett az alperessel, hogy a Tpv. 17.§, illetve a IV.r. felperes által hivatkozott EuMSZ 101. cikk (3) bekezdés azért nem volt releváns, mert a megállapodás vizsgált piacfelosztó horizontális tartalmat nyert, melyhez képest a mentesülés (mentesítés) feltételei rendkívül szűk körben ismerhetők csak el indokoltak és szükségesnek. E vonatkozásban az alperes a felperesek észrevételei alapján határozatát a 149-169. pontjaiban részletesen indokolta, arra a bíróság - a határozati indokok ismételése nélkül - visszautal. Megjegyzi a bíróság, hogy amennyiben a részes vállalkozások a Megállapodás aláírásakor (csatlakozáskor) úgy látták, hogy a lapterjesztés piaca egyszereplős, meg nem támadható piac, úgy a Megállapodás releváns részeiben található kikötéseknek sem lehetett versenyjogi szempontból értelme. Ebből adódóan pedig nem merülhet fel racionálisan az összefonódáshoz járulékosan kapcsolódó szükségesség és arányosság kérdése sem (meg nem támadható piacra járulékosan sem szükséges meg nem támadásra vonatkozó megállapodást kikötni).

A III.r. felperes hivatkozott arra, hogy a Megállapodás 4.2.3. pontja azért is volt arányos és szükséges korlátozás, mert ha a Lagardère-csoport számottevő lapkiadási tevékenységet folytatott volna, akkor a kiadók az egyenlő elbánást igényelték volna. A bíróság - nem vitatva önmagában e felperesi érvelés helyességét - kiemeli, hogy a megállapodás tartalma a Megállapodás 6. pont és 4. számú melléklettel együtt a két elkülönült piacon való megjelenésről való kölcsönös lemondást fejezte ki, a Megállapodás határozatban kiemelt részei egymásra tekintettel nyertek értelmet, emiatt a III.r. felperesnek csak a 4.2.3. pontra vonatkozó álláspontja nem alkalmas a jogsértés hiányának alátámasztására.

A bíróság az üzleti titok megismerésének veszélyére vonatkozó III.r. felperesi álláspontot sem fogadta el az arányos és szükséges járulékos versenykorlátozás indokaként, mert az egymással vertikális viszonyban lévő vállalkozások között sem szükségszerű a kereskedelmi kapcsolat fenntartásához elengedhetetlenül szükséges kört meghaladó üzleti titok átadása, a lapkiadással és a lapterjesztéssel foglalkozó vállalkozásoknál felmerülő üzleti titok köre pedig a tevékenység jellegénél fogva eltérő, ezért még elméletileg sem igazolható, hogy amennyiben a II.r. felperes a lapkiadás piacán megjelenne, úgy a lapkiadók versenytársaként a lapkiadók lapkiadáshoz kapcsolódó releváns üzleti titkait fel is tudná használni piaci előny szerzése végett. A bíróság ezt maghaladóan utal e körben is a megállapodás kölcsönösségére (lapkiadók lapterjesztési piacra lépése esetén elméletileg a kiadók is felhasználhatnák a lapterjesztő üzleti titkát).

A bíróság abban is egyetértett az alperessel, hogy a perbeli horizontális dimenziójú versenykorlátozó megállapodás jellegénél fogva a Tpv. 11. § (2) bekezdés d.) pont szerint minősülő piacfelosztó célzatú volt; a piacfelosztás a status quo-hoz való kötődésben fejeződött ki, konkrétan abban, hogy a lapterjesztés piacát a lapkiadók nem támadják meg, és viszont.

Az I.-II.r. felperesek vitatták a versenynyomás lehetőségét arra hivatkozva, hogy ilyen helyzet a vertikális piacok szereplői között nincsen. E megállapítás helyessége független attól az

Összefüggéstől, amely szerint ha a vertikális piacok szereplői előre kölcsönösen kizárják az egymás piacaira való belépést, akkor - feltéve, hogy a megállapodás szerint is járnak el - kölcsönösen lemondanak annak lehetőségéről, hogy közreműködésükkel a másik piacon versenyhelyzet létrejőjön vagy erősödjön. Ebben az értelemben tehát a versenynyomás lehetőségével összefüggő alperesi megállapítás megalapozott volt.

A bíróság a Tpv. 11.§ (1) bekezdésre és (2) bekezdés d.) pontra figyelemmel megalapozottnak értékelte mind a tényeket, mind a jogi okfejtést tekintve a horizontális piacfelosztó versenykorlátozásra vonatkozó alperesi álláspontot, melyből következik egyben az is, hogy az alperes határozata nem megalapozatlan az indokolásban rögzítetteknél részletesebb piacelemzés hiányában; a Tpv. 13.§ (2) bekezdés b.) pontja nem tette szükségessé.

A bíróság egyetértett az I-II.r. felperesekkel abban, hogy a Megállapodás klauzuláit a releváns időpontokban hatályos jogszabályok alapján kellett értékelni, azonban a horizontális versenyviszonyok lehetőségének kizárására vonatkozó kitételek sem 1998-ban, sem a későbbiekben nem voltak a jog szerint megengedettek. E körben a bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy a KSZK Közlemény kibocsátása relevanciával nem bírt. A KVK -ból az üzletrészek értékesíthetőségének egyszerűsége miatti kilépés lehetőségére, és az üzletrészek iránti keresletre történt hivatkozás irreleváns volt, és alperesnek nem kellett külön értékelnie a kilépés feltételiben megnyilvánuló funkcionális hatást sem a jogsértés körében, mivel a Tpv. 11.§ szerinti versenykorlátozó célzat, valamint versenykorlátozó hatás lehetősége is alapot ad a jogsértés megállapítására. Ettől függetlenül a bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy a versenykorlátozó megállapodás megkötését követő piacról való kilépés a visszalépés elvi lehetőségét nem zárja ki. Konkrét jogszabályi tilalom hiányában nem volt relevanciája annak, hogy az alperes a Megállapodásról való tudomásszerzést követő nyolc évvel később indított eljárást, e tekintetben az Európai Emberi Jogi Egyezmény 6. cikkelyére való hivatkozás megalapozatlan. Az alperes joggyakorlatának nem vitathatóan jelentősége van a vállalkozások piaci magatartására, azonban a vállalkozásoknak nem kizárólag erre tekintettel kell tartózkodniuk a versenyjogi jogsértésektől. Annak eldöntése, hogy valamely, a Tpv. 11.§ (1) bekezdése szerinti megállapodás versenykorlátozó, vagy a verseny korlátozását célozta-e, arra alkalmas volt-e, független attól, hogy az alperes tudott-e már korábban a megállapodásról. E szempont nem a jogalap, legfeljebb a jogkövetkezmény tekintetében értékelhető, és ugyanez vonatkozik az I-II.r. felperesek által kiemelt állami elvárásra és a tényleges versenykorlátozó hatás időtartamára vonatkozó érvekre is

Az V.r. felperes álláspontjára tekintettel a bíróság kiemeli, hogy az alperesnek nem kellett tisztáznia azt, hogy a lapkiadók a lapterjesztési piacra akár önállóan, akár közösen be tudtak-e volna lépni, részben azért, mert ennek szükségét a Megállapodás nyelvtani értelme nem tette indokolttá, de azért sem, mert tényként volt megállapítható, hogy a kiadók a lapterjesztés piacára ténylegesen beléptek. Az pedig, hogy 2001. után a kiadók miért minősülhetnek az I.r. felperes potenciális versenytársainak, történt-e változás a versenytársi képesség tekintetében, azért nem volt releváns, mert felperesek között a megállapodás továbbra is fennmaradt, melyhez képest - különös tekintettel arra, hogy a Tpv. 11.§ (1) bekezdés alapján a jogsértés megállapításának nem feltétele a tényleges hatás bizonyítása - súlytalan volt egy ok-okozati megközelítésben bizonyíthatatlan, „mi lett volna, ha...” kezdetű kérdés megválaszolása. A bíróság álláspontja szerint a 2001. év nem volt olyan releváns fordulópontnak tekinthető, melytől kezdődően a megállapodás lényegi tartalma (versenykorlátozó célzat) a jogsértés érdemére kihatóan megváltozott volna.

A bíróság - kiemelve, hogy a versenykorlátozó hatás lehetősége is alapot ad a jogsértés

megállapítására - egyetértett az alperessel abban, hogy 1998-1999-ben a megállapodással összefüggésben versenykorlátozó hatás bizonyítható is volt a határozat 143. pontjaiban felsorolt okok miatt. A KLK működésének tényét a bíróság az alperessel egyezően akként értékelte, hogy 2000 előtt a lapkiadók a lapterjesztés piacára való belépéssel reálisan számoltak is, a megállapodásnak így versenykorlátozó hatása is volt, melynek jogi konzekvenciái a jogkövetkezmények értékelésénél lényegesek.

A bíróság nem osztotta azt a III.r. felperesi álláspontot, amely szerint a privatizációs koncepció nem csak ösztönzés volt, és a KLK kudarca azt igazolja, hogy a versenysemlegességet a kiadók megteremteni nem tudják. Az ügy érdemét - függetlenül attól, hogy a határozat 144. pontja a tényekből levont okszerűtlen megállapítást nem tartalmaz - nem a KLK működésének sikere vagy kudarca határozta meg. A bíróság olvasatában a KLK -nak a Megállapodást időben nem sokkal később követő megalapítása - a határozat 143.pontjában felsorolt egyéb megállapításokkal együtt - alkalmas volt a megállapodás versenykorlátozó hatásának alátámasztására, annak feltárása azonban szükségtelen volt, hogy a KLK kudarcát pontosan mi, és miért okozta. A KLK kudarcának eredője ugyanis semmilyen esetben nem vezethet olyan következtetésre, hogy a megállapodás nem lehetett alkalmas horizontális viszonylatú versenykorlátozásra; és ugyanez vonatkozik a Média Log tevékenységének relevanciájára nézve is. A III.r. felperes keresetében az árus és az előfizetéses lapterjesztési piac helyettesíthetőségének kizártságára vonatkozó észrevétel sem releváns, az alperes által megállapított jogsértés tartalma e szempontnak nem függvénye.

Tekintettel arra, hogy a potenciális versenykorlátozás kizártságára a versenykorlátozó hatás hiányából nem lehet alappal következtetni, a bíróság nem értékelte megalapozottnak azt a IV.r. felperesi álláspontot sem, amely szerint a megállapodás alkalmatlan volt de iure (Tpvt. 11.§) versenykorlátozásra amiatt, mert a lapterjesztő és a kiadók közötti versenyt álláspontja szerint nem a megállapodás akadályozta.

A III.r. felperes keresetében a pertársak kereseteihez képest hangsúlyt helyezett arra, hogy 2003-ban abban a tudatban szerzett tulajdont az I.r. felperesben, és írta alá a Megállapodást, hogy azt alperes korábban nem kifogásolta. A bíróság e körben utal arra, hogy önmagában az alperes korábbi határozatainak meghozatalakor figyelembe vett, vagy figyelembe nem vett körülmények nem mentesítik a vállalkozásokat a Tpvt. mindenkori rendelkezéseinek megfelelő piaci magatartás alól. Jogsértést eo ipso kizáró okként múltbeli hatósági jogalkalmazás abban az esetben sem szolgálhat, ha a vállalkozás (III.r. felperes) egyébként alappal bízott vagy bízhatott abban, hogy a hatósági jogalkalmazás nem fog megváltozni, e tekintetben a bíróság utal a Legfelsőbb Bíróság 1/2002. Közigazgatási jogegységi határozatának 2. pontjára is. Szerzett jog a III.r. felperes esetében nem volt, alperes ilyet nem állapított meg, ehhez képest fel sem merülhetett a jóhiszeműen szerzett jogok védelme.

A III. r. és V.r. felperesek szerint a Tpvt. 67.§ (4) bekezdés alkalmazásának lett volna helye 2003. december 31. után a KLK tevékenységének megszűnése folytán.

A Tpvt. 67.§ (4) bekezdés 2003-ban hatályos rendelkezése értelmében nem indítható vizsgálat, ha az e törvénybe ütköző magatartás elkövetése óta három év eltelt. Ha a törvény rendelkezéseibe ütköző magatartás azzal valósul meg, hogy valamely helyzetet vagy állapotot nem szüntetnek meg, a határidő mindaddig nem kezdődik el, amíg ez a helyzet vagy állapot fennáll.

A bíróság nem osztotta a III. r. és V.r. felperesek jogi álláspontját, mert a múltban bekövetkezett piaci

történések (jelen esetben a KLK tevékenységének megszűnése, a Média Log tevékenysége) önmagukban nem determinálják a korábban kötött versenykorlátozó megállapodás jogi minősítését. Azt, hogy a Megállapodás megkötése óta eltelt teljes időszakban a megállapodás hatására, vagy attól függetlenül nem alakult ki verseny a lapterjesztés piacán, rekonstruálni utólag aligha lehetséges. Ebből nem következik viszont az, hogy a felperesek megállapodásának potenciális versenykorlátozó hatást tulajdonítani a Megállapodás megszüntetéséig nem is lehetett az alperes által meghatározott tartalommal (különös tekintettel arra, hogy a határozat 139-144. pontjainak megalapozottságát a bíróság megállapította). A bíróság álláspontja szerint a Megállapodás 4.2.3. és 6. pontja a 4. számú mellékletre is tekintettel a KLK tevékenységének befejeződésétől függetlenül alkalmas volt potenciálisan továbbra is versenykorlátozó hatás kiváltására, ezért a Megállapodás megszüntetéséig alperes a vizsgálatot a Tpv. 67.§ (4) bekezdés második mondata alapján megindíthatta.

A III.r. felperes arra vonatkozó észrevételére, amely szerint az I. és II.r. felperesek egymásnak nem potenciális versenytársai, abban az értelemben helytálló volt, hogy a Megállapodás aláírásakor a II.r. felperes Magyarországon sem lapterjesztést, sem lapkiadást nem végzett, azonban érdemben nem ennek a ténynek, hanem a Megállapodásból kitűnő vállalásnak volt relevanciája, vagyis annak, hogy a Megállapodást egyaránt aláíró I.r. és II.r. felperes ugyanúgy kötelezettséget vállalt a lapterjesztés és lapkiadás piacainak meg nem támadására, mint a többi felperes. Megjegyzi a bíróság, hogy a II.r. felperes szempontjából a Megállapodás 4.2.3. és 6. pontjai - figyelemmel arra, hogy a II.r. felperes jogelődje közvetlenül sem lapterjesztést, sem lapkiadást nem végzett - egymásra tekintettel ténylegesen azt fejezték ki, hogy a II.r. felperes sem a hazai lapterjesztés, sem a hazai lapkiadás piacára nem lép be a Megállapodás tartama alatt (a lapkiadás piacára deklarálta, hogy nem lép be a Megállapodás 4.2.3. pontja szerint, amennyiben pedig a lapterjesztésre be is lépne, Részvényesként az I.r. felperes tevékenységét nem végezhetné a Megállapodás 6. pontjai szerint). Mindezek tükrében az I.r. és a II.r. felperes relációjában - különösen a II.r. felperes vállalása tekintetében - a horizontális, piacfelosztó versenykorlátozás szintén megállapítható; az I.r. felperes valójában egy, a II.r. felperes vállalására tekintettel ki sem alakuló helyzet (II.r. felperes kiadói piacra lépése) megtámadásától tartózkodott, azonban mindez az alperes által megállapított jogsértésen érdemben nem változtat. A KLK működése az I.r. felperes és a II.r. felperes versenytársi minőségét valóban nem igazolta, azonban e feltételnek nem is kellett teljesülnie ahhoz, hogy - a fentiek szerint szükségesnek és indokoltnak nem tekinthető - horizontális irányú versenykorlátozás az I.r. és a II.r. felperes vonatkozásában is megállapítható legyen.

A III.r. felperes a jogsértés körében relevancia hiányában hivatkozott arra, hogy 2008. júliusban a Megállapodás érintett pontjainak megszüntetéséhez hozzájárult, és arra is, hogy a Megállapodás releváns részeit az érintettek nem alkalmazták, nem szankcionálták; egyik feltétel bizonyítottsága sem alkalmas azonban sem önmagában, sem együttesen annak alátámasztására, hogy a megállapodás a Tpv. 11.§ (1) bekezdésével nem volt ellentétes, a mentesülés (mentesítés) tekintetében pedig a bíróság a KSZK Közlemény relevanciájának hiánya kapcsán az I-II.r. felperesek kereseteinél és a IV.r. felperes keresete kapcsán a határozat 149-169. pontjaira vonatkozó indokolásra visszautal.

A bíróság nem ítélte a jogsértés körében ügydöntőnek azt V.r. felperes által kifejtett azon álláspontot sem, amely szerint a Megállapodás 4.2.3. pontja a versenysemlegesség megteremtése érdekében bizalmi légkör kialakítását volt hivatott elősegíteni. A bíróság nem vitatva az V.r. felperes e körben előadott álláspontját azt emeli ki, hogy az alperes által feltárt jogsértés lényege a Megállapodás 6. pontjával együtt a kölcsönösségben rejlett, mely konkrét formában indokolatlanul horizontális versenykorlátozásként került kifejezésre. Az ún. soft jogi fogalmazásra az V.r. felperes alaptalanul

hivatkozott, a Megállapodás 4.2.3. pontja a magyar nyelv szabályai szerint egyértelműen kötelezettségvállalást fejez ki.

A bíróság egyetértett a felperesekkel abban, hogy a Megállapodás 4.2.3. pontja nem volt értelmezhető akként, hogy az a Lagardcre-csoport egészére vonatkozott. E tekintetben a bíróság -figyelembe véve az időmúlást, és az ok-okozati viszonyok feltárhatóságának korlátai kapcsán kifejtetteket is - a felperesekkel egyezően úgy ítélte meg, hogy a Megállapodás szövegétől eltérő, a Lagardcre-csoport egészére kiterjesztő alperesi értelmezés nem megalapozott. A Megállapodásnak nincsen olyan része, melyből akár közvetlenül, akár közvetve az lenne megállapítható, hogy a II.r. felperes jogelődje a Lagardcre-csoport nevében vállalt kötelezettséget. Önmagában az a tény, hogy a II.r. felperes, illetve jogelődje Magyarországon lapkiadással nem foglalkozott, nem jelenti azt, hogy a Megállapodás vonatkozásában nyilatkozata értelemet egyáltalán nem nyert, e körben a bíróság utal egyrészt a III.r. felperes keresetében az I.r. és II.r. felperesek versenytársi minősége kapcsán kifejtettekre, másrészt arra, hogy önmagában az a körülmény, amely szerint a II.r. felperes olyan külföldi vállalkozáscsoportnak tagja, melynek tagjai vonatkozásában is értelmezhetők lennének a Megállapodás egyes kikötései, nem teszi a Megállapodást a Lagardcre-csoport II.r. felperesen kívüli tagjai tekintetében „titkos” megállapodássá. A bíróság a felperesek által kiemelt nyilatkozati elv elsődlegességét annak tükrében is ítélte jelen ügyben fontosnak, hogy a felperesek - a III.r. felperes kivételével - annak tudatában írták alá a Megállapodást, hogy az a fúziókontroll során az alperes által vizsgálat tárgyát képezheti. A bíróság ha kevésbé döntően, de figyelembe vette azt is, hogy a Megállapodás egészét, és perben releváns részeit is a szerződések jogát jellemző pontos nyelvi megfogalmazás uralja, mely ugyancsak ellentétben áll a Megállapodás személyi kiterjedését illető alperesi értelmezéssel. A bíróság álláspontja szerint az V.r. felperesnek a határozat 71. pontjában ismertetett nyilatkozata sem tekinthető olyannak, mely az alperes értelmezését alátámasztja. Annak a kérdésnek az eldöntése, hogy az Elle, illetve a Marié Claire lapok hazai kiadása mennyiben tudható be a Lagardcre-csoport II.r. felperesen kívüli tagjának, a bíróság álláspontja szerint ugyanúgy nem volt kiemelten lényeges az ügy érdemében, mint ahogyan a jogsértés tartalmának azonosítása tekintetében a KKK kudarcához vezető okok feltárása sem. Mindazonáltal - tekintettel a Pp. 213.§-ra, és arra, hogy e körben az I-II.r és III.r. felperes, valamint tartalmilag az V.r. felperes is azonos álláspontot fogalmazott meg - a bíróság akként foglalt állást, hogy az említett lapok hazai piacon való megjelenése (függetlenül az iparjogvédelmi vonatkozásoktól) közvetve az alperes kiterjesztő álláspontjának cáfolatára szintén alkalmas volt.

A bíróság ugyanakkor az alperes perbeli nyilatkozatával egyezően állapította meg, hogy a határozat 124. pontjában rögzítettek megalapozatlansága a határozat rendelkező részében megfogalmazott jogsértés megalapozottságát nem érintették, annak kizárólag a bírságkiszabás körében lehetett relevanciája.

A bírságkiszabás körében a kereseteket a bíróság az alábbiak szerint értékelte.

A Pp. 339/B.§ értelmében mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A Tpv. 78.§ (3) bekezdés alapján a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felrőhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe

ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A bíróság kiemeli, hogy az alperes mérlegelési jogkörét a bíróság lényeges körben nem vonhatja el, a bíróság megváltoztatási jogköre szorosan kötődik a Pp. 339/B.§ rendelkezéséhez; önmagában a határozatban nevesített mérlegelési szempontok katalógusának bővíthetősége nem eredményez automatikusan jogszabálysértést a hatóság mérlegelésében.

A felperesek megalapozottan hivatkoztak arra, hogy a jogkövetkezmények alkalmazásánál releváns körülmény az, hogy az alperes a Lagardcre-csoportra vonatkoztatta a jogsértést. A bíróság e szempontot a Pp. 339/B.§ -ra tekintettel lényegesnek ítélte, mert ezzel szűkült az a személyi kör, melyet alperes a jogsértés megállapításánál, és a bírságkiszabásnál figyelembe vett. A bíróság az alperes által valamennyi felperesnél értékelt, összesen négy enyhítő körülmény (határozat 172-175. pontban) mellé további enyhítő körülményként vette figyelembe a megállapodással érintett személyi kör szűkülését, és a bírság összegét ennek megfelelően valamennyi felperes esetében 20 százalékkal mérsékelte a Tpvt. 83.§ (4) bekezdése alapján.

A bíróság ezt meghaladóan nem tekintette a kereseteket a jogkövetkezményekre kihatóan megalapozottnak, figyelemmel az alábbiakra.

Az I-II.r. felperesek esetében a bíróság megállapította, hogy az alperes a határozat 176. pontjában az I.r. és a II.r. felperes szoros tulajdonosi kapcsolatát figyelembe vette, amikor a II.r. felperessel szemben bírságot nem szabott ki. A bíróság részben emiatt nem osztotta azt a felperesi álláspontot, amelyben az I.r. felperes passzív szerepére hivatkoztak, de amiatt sem, mert a Megállapodást az I.r. felperes is aláírta.

A bíróság a III.r. felperes másodlagos kereseti kérelmének indokai körében megállapította, hogy alperes a határozatának 174., 175. és 177. pontjában tartalmilag már enyhítő körülményként vette figyelembe a III.r. felperes által kiemelt szempontokat (privatizációs koncepció, korábbi eljárásban alperes előtt már ismert körülmények, eredeti megállapodásban való részvétel hiánya).

A versenykorlátozó hatás hiányára vonatkozó III.r. felperesi álláspontot a bíróság azért nem osztotta, mert az értelemszerűen értékelésre került azáltal, hogy az alperes a „lapkiadók esetében különbséget tett a megállapodás eredeti résztvevői és a később csatlakozók között” (határozat 177. pont). A III.r. felperes arra vonatkozó állítása, hogy magára nézve a Megállapodás alperes által vizsgálat részeit irányadónak nem tekintette, feltételezi annak figyelembe vételét, hogy a III.r. felperes olyan időszakban volt részese a megállapodásnak, amikor tényleges versenykorlátozó hatás már az alperes szerint sem volt már kimutatható. A határozat 173. pontjában III.r. felperesre vonatkozóan is értékelésre kerültek a Megállapodás hatályon kívül helyezésének körülményei, melyhez képest a bíróság további, az alperesi mérlegelésben a Pp. 339/B.§ rendelkezésével ellentétes vonatkozást nem tartott azonosíthatónak. A bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy a korábbi versenyfelügyeleti marasztalások hiánya nem releváns, a jogkövető magatartás semleges mérlegelési szempont. A bíróság nem tekintette okszerűtlennek azt sem, hogy alperes a megállapodáshoz később csatlakozott lapkiadók esetében figyelembe vette a piaci részesedést, e mérlegelési szempontot a Tpvt. 78.§ (3) bekezdés kifejezetten nevesíti is. Az alperes mérlegelése így nem tekinthető jogszabálysértőnek amiatt sem, hogy alperes a III.r. felperesnél kevésbé jelentős piaci erőt képviselő eljárás alá vonttal szemben bírságot nem szabott ki.

A bíróság a jogsértés körében megalapozottnak minősítette az 1998-1999. évekre megállapított versenykorlátozó hatást, ezért a IV.r. felperes ezzel összefüggő, bírságkiszabás körében előadott álláspontja nem volt alapos, az ezt követő időre vonatkozó igazolhatatlan versenykorlátozó hatást pedig a határozat 172. pontjában, és közvetve a 177. pontban is figyelembe vette az alperes.

Az V.r. felperes előzetes álláspontra tett észrevételei (VJ-195/2007/124.) tartalmilag megegyeztek a III.r. és IV.r. felperes által perben előadott szempontokkal, az ott tett megállapításokra a bíróság visszautal. A gazdasági válság hatásai a Tptv. 78.§ (3) bekezdése körében nem relevánsak, e szempont figyelembe vételének elmaradása a Pp. 339/B.§ -val ellentétes mérlegelést nem jelentett.

Összefoglalva a bíróság megállapította, hogy az alperes a lényeges körben feltárt tényállásból a felperesek versenyjogi felelősségére a Tptv. 11.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés d.) pont helyes alkalmazásával érdemben összességében megalapozott következtetést vont le, a megállapodással érintett személyi kör tekintetében azonban a bíróság az alperes álláspontjától eltérő következtetésre jutott, mely miatt a felperesek terhére megállapított bírság mérséklése volt szükséges. Ezt meghaladóan a felperesek keresetei megalapozottak sem a jogalap, sem a jogkövetkezmény tekintetében nem voltak.

Az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§ (1) bekezdés h.) pont alapján feljegyzett 43.§ (3) bekezdés alapján számított kereseti illeték - figyelemmel az Itv. 42.§ (1) bekezdés a.) pontra - az I.r., IV.r., és V. r felperesek tekintetében fejenként 900.000 forint, a III.r. felperes esetében 600.000 forint. A II.r. felperessel szemben bírságkiszabásra nem került sor, ezért esetében a bíróság a feljegyzett illetéket 20.000 forintban vette figyelembe.

A bíróság a felpereseket egyötöd részben ítélte pernyertesnek, négyötöd részben pervesztesnek, a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdés és a Pp. 81.§ (1) bekezdés alapján ennek megfelelően kötelezte a felpereseket a fentiek szerint meghatározott részilleték négyötöd részének megfizetésére, a fennmaradó egyötöd részilletéket az állam viseli az IM rendelet 14.§ alapján.

Az ügyvéd által képviselt alperes perköltségét a bíróság a Pp. 79.§ (1) bekezdés és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdés alkalmazásával felperesenként 30.000 forintban állapította meg. A bíróság - értékelve azt is, hogy az ügy egyszerű megítélésű nem volt - figyelembe vette, hogy a felperesek keresetei több helyen átfedésben voltak, az alperesnek a perben terjedelmes nyilatkozatot tennie nem kellett, és az alperes kisebb részben pervesztes is lett. A bíróság ez alapján a felperesenként 30.000 forintban megállapított, összesen 150.000 forintot ítélte az alperes jogi képviselétével felmerült költségként elismerhetőnek. A költség megfizetésére a felpereseket a bíróság a Pp. 81.§ (1) bekezdés alapján kötelezte.

Az ítélet ellen a fellebbezést a Pp. 340.§ (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2011. szeptember 21.

Dr. Huber Gábor s.k.
bíró